

VESMÍRNÍČKY NA DOBROU NOC

GABRIELA KOPCOVÁ

VESMÍRNÍČKY NA DOBROU NOC

Gabriela Kopcová

PLANETA MŇAMKA

Byl jeden Vesmírek a v tom Vesmírku si dobře žila planeta Mňamka. Po takové planetě byla vždycky velká sháňka. A to proto, že na ní všechno bylo ze sladkých dobrot a cukrového těsta.

Hory byly jak dorty, stromy zase jak zmrzlinové kornouty, všude tekly čokoládové řeky, mraky byly z cukrové vaty a Slunce tady měli z pudinku a Měsíc z cukrkandlu. A tak se nelze divit, že se na Mňamce nejlépe dařilo Cukřenkám.

„Tak vstáváme, vstáváme,“ každé ráno poctivě všechno okolo sebe cukrovaly. A to i své perníkové

domy, buchettičkové cesty,
piškotové chodníky,
dokonce i šlehačkové moře.
Zkrátka všem se dařilo dobře.

Samotným Cukřenkám
stačilo jen občas nějaký ten rozsypaný cukr olíznout.
„Mňam, mňam,“ pochutnávaly si a byly brzy
nasyčené. Tím pádem všechno kolem nich zůstávalo
sladce nazdobené.

Už to vypadalo, že se na sladké planetě budou
mít jako v ráji, ale to by se tam nesměli objevit
Mlsouni. Zpočátku jen sladké ochutnávali. „Ham,
ham,“ tu si smlsli kousíček, tu trošiček. Ale po čase se
tak rozmalsali, že kousali do všeho.

„Co to děláte?“ napomínaly je Cukřenky.
„Nevidíte, že do čeho jste kousli, z toho jste udělali kousky,“ vyčítaly jim, že při jídle nedávají pozor. Mlsouni víc pokazili, než snědli.

„Bum a bác!“ Hory byly najednou jak rozkrájené dorty, zmrzlinové kornouty se povalily na zem, perníkové domy se rozpadly, buchtové cesty se rozdrobily, čokoládové řeky přestaly téci a hromadily se v nich rozlámané čokoládové kry. Dokonce byla pryč i šlehačková pěna z moře. Ale to nebylo všechno!

„Můj ty Vesmíre!“ Mlsouni měli uši jak křídla. A když s nimi mávali, doletěli vysoko, že mohli z pudinkového Slunce ujídat, a to se pomalu ztrácelo.

„Mňam, mňam,“ ulamovali i cukrkandl z Měsíce tak dlouho, až z něho zůstal nepovedený srpeček. A aby toho nebylo málo, cucali mraky z cukrové vaty. Žádnou mlsnotu nevynechali. Obzvláště je

bavilo, když se jim podařilo slupnout i třešničky na dortových horách. Ale to už Cukřenky nevydržely a pořádně se rozzlobily.

„Tak to tedy ne! Snad by bylo lepší, kdyby Mlsouni celou Mňamku snědli, než aby z ní nadělali takové kousky,“ honem hledaly pro svoji planetu pomoc.

„Kdo ji zachrání?“ Samy toho moc nezmohly. Naštěstí na nejvyšší hoře byl místo třešinky na dortu malý ptáček Cukroušek. „Frrr...“ ten okřídleným Mlsounům před nosem uletěl.

Lákal je, aby se vznesli za ním. A za letu na ně volal:

„Cukrú, cukrú, cukrú,
kdo mě uloví,
ten se s Mňamkou ožení.“

„Uf, uf,“ Mlsouni za ním letěli vysoko a daleko. Pronásledovali ptáčka Cukrouška až na opačný konec Vesmírku. A právě tam se jim nečekaně ztratil.

„Kde je? Kde je?“ Mlsouni ho určitě hledají dodnes. A na cukrovou planetu se nevrátili, protože tam netrefili. A ptáček Cukroušek, kam se zatoulal?

Tam, kde se schoval, dostal jiné jméno, aby ho Mlsouni nepoznali. Ale ozývá se stále stejně. Místo ptačího zpěvu dělá jen své cukrú, cukrú, cukrú...

PLANETA VODNĚNKA

Byl jeden Vesmírek a v tom Vesmírku nebylo dlouho nic. Až se tam najednou, jak oáza v poušti, objevila planeta Vodněnka. Kdo tudy cestoval, rád se na ní zastavil. Vodou se na planetě jen vodnilo a všude to také svěží vodou vonělo. Ale podivné bylo, že se zde nenacházel žádný pramen. Ani rosa se nerosila, nikdy nepršelo. Mraky se pouze potily, a voda? Voda se tady dojíla. A to nejlépe uměli Vodopiti. Ti zde žili a jen vodu pili, ničím jiným se nekrmili.

